

‘Een vreemde vorm van euthanasie’

door **Jos Schuring**

Er wordt niet ge-

„Er wordt niet gegeten op het toneel. Dat is niet interessant en niet geloofwaardig. Het zou een vervelende avond worden als je er een grote schranspartij zou zien. Ik wil het verhaal vertellen vanuit de vrouwen.”

Johan Simons regisseert *La grande bouffe* bij Toneelgroep Amsterdam. De film van Marco Ferreri uit 1973 verhaalt over vier mannen die zich terug trekken in een landhuis om zich in het bijzijn van enkele prostituees dood te eten. Destijds riep de film veel weerzin op.

„Eigenlijk denk ik dat de reacties nu net zo zouden zijn. Op een moment zegt een van de mannen: ‘Als je nu niet eet, ga je niet dood’. Dat is toch een ongelofelijke zin.” Dat de decadentie van het verhaal nu minder zeggingskracht heeft dan in 1973 gelooft Simons dan ook helemaal niet.

„Het is ongewoon om te zijn zoals deze mannen. Dat zij zich op het hoogtepunt van hun leven dood gaan eten, vind ik nu net zo verschrikkelijk als toen.”

Ook het feit dat Simons dit verhaal encenseert in een tijd van economische crisis doet daar niets aan af.

„Ben jij minder gaan eten? Ik niet. We leven nog steeds in een tijd van enorme overvloed. De mannen in het verhaal gaan niet dood door helse pijnen. Ze kiezen heel bewust voor dit einde. Het is eigenlijk een vreemde vorm van euthanasie.”

Simons encenseert het stuk vanuit de optiek van twee vrouwen.

„Zij wekken de mannen tot leven om het verhaal te vertellen als wa-

re het een reconstructie. Zij voeren een gesprek over wat de mannen doen en vragen zich af of dit briljant of gruwelijk is. Daar komen ze natuurlijk niet uit. Veel theatermakers zeggen dat ze geen antwoorden geven maar vooral

vragen willen oproepen. Ik ben nu zover dat ik zelf soms niet eens meer weet wat voor vragen ik wil stellen.”

De encensering van *La grande bouffe* is beeldrijke.

„Er wordt dan wel niet gegeten, maar er komt na een kwartier wel eten uit de lucht vallen in de vorm van varkens en hertenkoppen, verpakt in plastic zakken. De spelers zitten dan vervolgens tussen het eetafval.”

Na *De tien geboden* bij zijn eigen gezelschap NT Gent en *Drei Farben*, dat Simons encenseerde bij de Münchner Kammerspiele, is dit weer een filmbewerking.

„Film of theater, het maakt niet uit. Ik kies voor een verhaal of een thema. In zijn uitwerking is toneel of film totaal verschillend. Theater is natuurlijk wel veel uitdagender omdat je mensen van vlees en bloed ziet.”

Simons' werkdrijf is nog steeds gigantisch. Zo was hij onlangs in Nederland te zien met *Drei Farben* in de hoofdstad en werd recent bekend dat Kasimir en Karoline is geselecteerd voor het Theatertreffen in Berlijn, een van de meest prestigieuze theaterfestivals van Europa. „Het is de derde keer dat ik geselecteerd ben. Dat is prachtig.”

Simons is 63 en vertrekt later dit jaar naar München waar hij intendant wordt van de Münchner Kammerspiele, een van de grootste gezelschappen van Duitsland.

Een grote klus. Zoveel producties maken en dan ook nog voortdurend succes hebben. Hoe doet hij?

„Een schilder heeft ook vijf doeken in zijn atelier staan. Zo werkt het voor mij ook. Ik ben altijd wel met drie of vijf producties tegelijk bezig. ik kan niet anders. Ik ga er mee door tot ik omval.”

Toneelgroep Amsterdam - La Grande Bouffe, 3 april in Breda, Chassé Theater

Boven en onder: scènes uit La Grande Bouffe.

foto's Phile Deprez

